

Katy Birchallouá

Mladá čarodějka

Morgana dokáže kouzlit
lusknutím prstů

bambook

bamb**oo**k

Katy Birchallouá

Mladá čarodějka

Morgana dokáže kouzlit
lusknutím prstů

Benovi

Kapitola první

Je to tady. Okamžik, na který jsem čekala celý život.

Klečím před Velkou čarodějkou, která stojí se zvednutými pažemi, dlouhé rukávy jejího pláště se třepotají ve větru. Praskání ohně za mnou je jediný zvuk, který narušuje ohlušující ticho nočního lesa. Když ke mně Velká čarodějka přistoupí o krok blíž, čarodějky v kruhu, ve kterém nás obklopují, pozvednou své hlavy a s očekáváním ji pozorují.

„Morgano Kouzelná.“

Když zanotuje moje jméno, ruce se mi třesou a srdce mi hlasitě buší v hrudi. Odtud už není cesty zpátky. Zvednu oči a zahledím se do těch jejích.

„Morgano Kouzelná,“ zopakuje, „Rada rozhodla. A já prohlašuji, že...“ Zaváhá.

Ostatní čarodějky se po sobě zmateně podívají. Zatají se mi dech. Proč se zarazila?

Ne. Tohle se nemůže stát. Už nemůže být po všem. Ne takhle.

„Prohlašuji, že...“

Znovu se odmlčí. To ticho je nesnesitelné.

„Ach drahoušku,“ vzdychne a její hlas okamžitě nabere mírnější tón, „máš na obličej šmouhu. To musí být popel z ohně, ukaž.“

Olízne si palec a natáhne se dopředu, aby mi otřela tvář.

„Mami!“ syкну a odstrčím její ruku pryč, když se ostatní čarodějky začnou hihňat. „Nech toho! Co to děláš?“

„Tak, už je to pryč,“ spokojeně se usměje. „Dobře, tak kde jsem to skončila?“

„Zrovna ses chystala udělat prohlášení,“ připomene jí vesele Dora. „A už to moc neprotahuj, Agáto, z toho sezení na zemi mě bolí záda.“

„Jo,“ vypískne Stefi. „Úplně mi zdřevěněl zadek.“

„Mohly bychom prostě použít kouzlo a vyčarovat si pěkně pohodlná křesla. Jsme přece čarodějky,“ usměje se Dora. „Třeba něco takového.“

Luskne prsty a najednou se válí na pohovce.

„To je lepší,“ řekne. „Pokračuj, Agáto.“

„Doro, tohle se nesmí.“ Máma se zasměje. „Musíme se držet tradice. A tradice říká, že při vyhlášení výsledků Zkoušky mladé čarodějky máme sedět v kruhu na *zemi*. Znáš pravidla.“

Máma luskne prsty, pohovka zmizí a Dora opět sedí na zemi se zkříženýma nohama.

„Docela ráda bych si promluvila s čarodějkami, které tuhle tradici vymyslely,“ vzteká se Dora, paličatě překříží ruce na hrudi

a nechtěně se sama praští do obličeje svým přehnaně dlouhým rukávem. „A taky by nebylo od věci se jich zeptat, proč musíme při hodnocení zkoušek nosit tyhle starobylé pláště. Jsou naprosto nepraktické.“

„Klidně se zeptej,“ řekne Stefi s úšklebkem a ukáže na čarodějku vedle sebe. „Máti byla jednou z nich.“

Její matka zmateně zvedne hlavu. „Co? Cože to?“

„Zrovna jsem Doře říkala, že jsi byla jednou z těch, které rozhodly o tradici sezení na zemi, je to tak, máti?“ zakřičí Stefi. „Pamatuješ? Asi tak dvě stě let zpátky?“

„Už je ta pitomost za námi?“ opáčí Stefina postarší matka a naprosto ji ignoruje. „Myslím, že bude pršet.“

Stefi si povzdechne. „To říkáš *vždycky*, máti.“

„No, taky *vždycky* prší,“ odfrkne její matka rozhořčeně.

„Ach, ano,“ řekne mladá čarodějka z druhé strany kruhu. „Myslím, že mi zrovna káplo na nos.“

Dvě čarodějky po jejím boku souhlasně zamručí.

„HALÓ!“ zahulákám, mávám přitom rukama a přiměju všechny, aby se otočily a podívaly se na mě, jako by úplně zapoměly, že tam jsem. „Zrovna jsme byly uprostřed něčeho. Je vůbec NĚJAKÁ šance, že bychom to mohly brát aspoň *trochu* vážně?“

„Omlouvám se, Morgano,“ řekne máma a střelí po Doře a Stefi přísným pohledem. „Máš pravdu. Toto je velmi důležitý okamžik. Zrovna jsem se chystala učinit prohlášení, že ano.“

Hlasitě si odkašle a opět nasadí vážný tón.

„Morgano Kouzelná, Rada rozhodla. Prohlašuji, že –“

„POČKAT!“ vyjekne Stefi, až všechny nadskočíme. Dramaticky zvedne ruce, zavře oči a zhluboka se nadechne.

„Co, Stefi?“ zeptá se máma a vypadá bezradně, zatímco všechny na Stefi zíráme s očekáváním. „Co se děje?“

Nakonec otevře oči. „Jo. *Určitě* prší.“

Se zasténáním zabořím hlavu do dlaní, když čarodějky začnou remcat nad anglickým počasím. Zničenonic se objeví deštníky, které nás v kruhu všechny zakryjí. Máma luskne prsty nad ohněm a mrkne na mě. „Teď jsou ty plameny voděodolné.“

„Bezva,“ zamumlám si pro sebe. „Je nějaká šance, že mě do nich hodíš?“

„Ach, ale to bych nedoporučovala, Morgano,“ vloží se do toho Dora. Deštník nad její hlavou má tvar zářivě růžového, třpytivého plameňáka. „Trvá věčnost dostat popel z vlasů.“

Čarodějky kolem mě se pustí do různých diskuzí o počasí a péči o vlasy, zatímco já si sednu na paty a ztěžka si povzdechnu. Začínám myslet na nejhorší. Třeba to vyhlášení výsledku zdržují schválně. Možná jsem neuspěla a ony mi nechťejí říct špatné zprávy.

Zase.

Jeden by si myslel, že už v tom budou mít praxi, vzhledem k tomu, že Zkoušku mladé čarodějky neboli ZMČ skládám už poosmé. Bylo mi pět, když jsem se o to pokusila poprvé, a dopadlo to dost blbě. A tím dost myslím kolosálně blbě. Dora mi nařídila, ať nechám tuřín se vznášet ve vzduchu tři vteřiny a pak jej zlehka položím.

Byl to standardní úkol ZMČ. Nacvičovala jsem si ho doma nesčetněkrát, snažila jsem se soustředit na tuřín a nebýt tak nervózní. Zkoušela jsem spolknout ten velký knedlík v krku a nevšímat si, jak sucho mám v puse. Soustředila jsem se, aby se moje ruce přestaly třást, když jsem luskla prsty a...

... proměnila jsem Doru v tuřín. Pro obě to bylo dost traumatizující.

Vzala to fakt dobře a máma kouzlo hned zvrátila, takže nebyla tuřínem dlouho. Dora pořád mluvila o tom, že se tím ukázalo, jak mám velké schopnosti, když jsem už v pěti letech dokázala proměnit člověka v tuřín, ale já jí brzo dokázala, že se mylí. Následující rok jsem znovu neuspěla, a pak další rok, a rok nato, a tak dál.

Nemám tušení, jestli jsem tentokrát prošla. Během dnešní zkoušky jsem nikoho neproměnila v tuřín, což vypadá slibně, ale když Dora předstoupila a ukazovala mi, jak vyčarovat „košík hrušek s miniaturními kloboučky“, zaváhala jsem a zmateně jsem se na ni podívala, a vím, že za zaváhání strhávají body.

Ale co to je za úkol? Kdy v životě budu najednou potřebovat košík hrušek s kloboučky? Všimla jsem si, jak máma protočila oči nad Dořiným zadáním, ale změnit ho ji nenechala.

Dora vypadala spokojeně s hruškami, které jsem vyčarovala, takže doufám, že moje zaváhání nemělo na výsledek zkoušky velký vliv. Jednu zvedla z proutěného košíku, který jsem najednou držela, aby si ji prohlédla, a vyprskla smíchy. Ukazovala ji zbytku kruhu a říkala: „Koukejte na tu hrušku. Má klobouček. Hruška s kloboučkem. CHA!“

Taky mě požádala, abych přiměla velkou větev na zemi, aby se vznášela ve vzduchu a trochu poletovala kolem, než s ní jemně přistanu, což se mi podařilo dokonale. Přesto mám pořád strach, že mi třetí úkol trval moc dlouho – opravit rozbitou sprchu, která se přede mnou zničehonic zjevila. Podařilo se mi ji opravit, ale ne dřív než neovladatelná sprchová hlavice, která létala všude kolem, zlila dvě čarodějky od hlavy po paty. Obě obdařily Doru, která se snažila nerozesmát, velmi kyselým pohledem, načež luskly prsty a prokouzly se znovu do sucha.

Já jen opravdu, opravdu, OPRAVDU doufám, že jsem si vedla dost dobře na to, abych konečně uspěla.

ZMČ je nejdůležitější zkouška, kterou čarodějka může složit, protože to znamená, že jste natolik dobří v kouzlení a ovládnutí svých magických schopností, že můžete chodit do školy. Znamená to, že vám natolik věří, že nevyzradíte tajemství, že čarodějky stále existují a vždycky existovaly. A jedna z nejlepších věcí na složení ZMČ je, že můžete chodit na lekce létání na koštěti.

Jenže já nikdy neuspěla, takže jsem zatím nemohla chodit do školy nebo se učit létat na koštěti. Místo toho jsem se celý život učila doma. Ne že by to bylo nějak špatné. Dora, mámina nejlepší kamarádka a naše sousedka, je mojí učitelkou a je s ní strašná sranda, ale je úplně praštěná.

Takže jsem musela den co den sedět doma nad knížkami, i když jsem věděla, že ostatní stejně staré čarodějky chodí do školy a mají nové kamarády.

Dora je bezva, ale tuhle o svém mobilu mluvila jako o „přenosném komunikačním zařízení“. A ovoce v klobouku jí připadá legrační. Bylo by vážně fajn se pro změnu stýkat s někým stejně starým.

Tipuju, že jsem si za ty roky zrovna moc nepomohla – došlo k několika zcela nevinným kouzelným nehodám. Máma mi nikdy nezapomene, že jsem jednoho blbečka proměnila v ropuchu, i když si to zasloužil. Před pár lety jsem byla s mámou a Dorou v parku vyzkoušet svoje nové kolo. Když jsem si dávala na hlavu helmu, projížděl kolem nás kluk na skateboardu a zakřičel: „CHA CHA, DUTÁ HLAVO!“

Za svou verzi si pevně stojím: jak jsem našťavaně zatínala ruku v pěst, jen NÁHODOU jsem luskla prsty.

Vzápětí jsem se koukala na to, jak jede na skateboardu ropucha.

Přišlo mi to strašně legrační a jsem si jistá, že kdyby někdo natočil ropuchu na skateboardu, byla by z toho youtubeová senzace, jenže máma se z celého incidentu mohla zbláznit. Proměnila ho zpátky v jeho pitomé já, ale nemohla mu vymazat vzpomínky, to dokážou jen lektvary. A čarodějky lektvary nevaří. To dělají zaklínači.

Čarodějky nenávidí zaklínače a ten pocit je vzájemný.

Máma byla hrozně našťavaná, protože musela jít za Vrchním zaklínačem a požádat ho, aby nám pomohl zahladit tuhle patálii. Pro čarodějkou neexistuje nic víc ponižujícího než jít za zaklínačem prosit o pomoc.

Dostala jsem domácí vězení NAVŽDYCKY a týdny kázání.

„Nemůžeš na potkání dělat z lidí ropuchy!“ říkala máma pořád dokola.

„Můžu, když mi budou nadávat,“ namítala jsem.

„Takhle to ale u čarodějek nefunguje!“ řekla máma podrážděně. „Ve skutečném světě takové věci dělat nemůžeš.“

„Jestli nemůžu nějakého kluka proměnit v ropuchu, když mi nadává do dutých hlav, jaký má SMYSL být čarodějkou?“ zakřičela jsem.

Na tohle neměla argument, i když TEĎ, o pár let později, už chápu, proč jsem neměla ztratit nervy a proměnit ho v ropuchu. Ale pořád si stojím za tím, že si to zasloužil a jako ropucha byl mnohem hezčí.

Ale co už...

Věc se má tak, že za pár dnů mi bude třináct a jsem VELMI dospělá a VELMI schopná čarodějka, připravená chodit do normální školy a poznat normální kamarády, aniž bych se prokecla, že mám kouzelné schopnosti. Zkoušku jsem měla složit už před LETY, ale vždycky jsem to pokazila. Jako bych se nedokázala poprat se stresem nebo něčím, ale i když jsem VĚDĚLA, že mám na to zkoušku složit, stejně jsem ji nezvládla.

Což jen tak mimochodem není zrovna ideální, když jste dcera Velké čarodějky. Pak je neúspěch u zkoušky milionkrát horší.

„Nebuď hloupá, Morgano,“ řekla mi máma, když jsem loni zase propadla. „To s tím nemá nic společného.“

„Mami,“ povzdechla jsem si, „ty jsi Velká čarodějka. Jsi tak dobrá v kouzlení, že tě všechny čarodějky v Británii navrhly do

vedení Rady čarodějek, ať rozhoduješ o všech důležitých čarodějnických věcech.“

„Nejmladší kandidátka, která kdy byla zvolená Velkou čarodějkou,“ řekla máma se zasněným výrazem, než se podívala, jak se mračím. „Ne že by to bylo důležité. Je to jen hloupý titul.“

„I tak. Všichni ode mě očekávají, že budu stejně geniální jako ty. Místo toho jsem chodící katastrofa.“

„Ne, to nejsi,“ řekla máma přísně. „Jsi úžasná. Jen tomu prostě nevěříš. A tak během zkoušky, před zkoumavýma očima všech členek Rady čarodějek, a pod tlakem zpanikaříš a uděláš chybu, stejně jako to spousta jiných úžasných čarodějek udělala před tebou. Příští rok projdeš s vyznamenáním.“

Tak jsem tady. Čekám, až si poslechnu výsledek zkoušky, která nade mnou visí, co si pamatuju.

A všechny čarodějky jsou příliš zaneprázdněné řečmi o počasí.

„Pamatuju si velkou bouři v roce 1859,“ řekne Stefina máma pochmurným hlasem. „Jste měly vidět ten víchr. Tomu se nic nevyrovná.“

„Och ano, vzpomínám si,“ přikývne jiná postarší čarodějka na druhé straně kruhu. „Málem mi to odfouklo komín.“

„MAMI!“ zakřičím hlasitě skrze ten hluk. „Propadla jsem? Už mě, prosím, netrap. Je to v pohodě, já to přežiju.“

Kruh ztichne. Máma se zhluboka nadechne.

„Ne, Morgano Kouzelná,“ řekne jemně a její rty se roztáhnou do úsměvu. „Zvládla jsi to. Uspěla jsi.“

Kapitola druhá

Lesem pronikne hlasitý jásot a výkřiky gratulací od Rady čaroděj-
jek, zatímco já poskakuju na místě a křičím: „ANO! KONEČNĚ!“

„Výborně, Morgano,“ zasměje se máma, přistoupí ke mně blíž
a položí mi ruce na ramena, takže se jí dívám přímo do obličeje.
Zadívá se mi do očí. „Vedla sis dobře. Jsem na tebe pyšná.“

„Gratuluju, Morgano,“ řekne Dora, když s hlasitým zaskřípě-
ním kloubů vstane a sevře mě v medvědíh objetí.

Když se odtáhnou, po Dořině tváři se kutálí obrovské slzy.

„Doro! Proč brečíš?“ zeptám se. „Tohle je ta NEJLEPŠÍ
ZPRÁVA NA SVĚTĚ! Konečně zase můžeš žít svůj život! Už mě
nebudeš muset doučovat!“

Dořina tvář se zkrví a ona propukne v hlasitý vzlykot. Zmateně
se kouknu na mámu, která se ale jen vřele usměje a položí ruku
kolem ramen své nejlepší kamarádky.

„Zdá se, že si jistá učitelka oblíbila svou žákyni.“

„Nesmysl,“ řekne Dora tvrdě a vysmrká se do modrého puntíkovaného kapesníku. „Jsem touto situací nadšená. Budu mít hromadu volného času na zajímavé koníčky a ty... no, ty... půjdeš... do školy... už úplně dospělá...“

Neschopná pokračovat, Dora znovu rozpráhne paže, přitáhne si mě k sobě a objímá mě tak pevně, že skoro nemůžu dýchat.

„Vždyť se pořád budeme vídat, Doro, bydlíš hned vedle,“ poznamenám huhlavě do jejího ramene. „A pro mě je asi dobře, že si konečně najdu nové kamarády a budu dělat věci sama.“

„Nikdy nejsi sama,“ suše se ozve u mých nohou znuděný hlas. „Díky nemilé souhře osudu spolu budeme tvrdnout na věky věků.“

Merlin. Málem jsem zapoměla, že tady je.

I přes magickou stránku věci, být čarodějka má jednu obrovskou nevýhodu: musíte mít „společníka“.

Přesně tohle nás v 16. století, kdy se všichni pomátli a začali nás pronásledovat, často prozrazovalo. Každá čarodějka má společníka, duchovního průvodce, a proto tehdy byla tajemná žena s černou kočkou hned podezřelá.

Přála bych si mít hezkou, huňatou, normální kočku namísto společníka. Bohužel, stejně jako spousta jiných aspektů mého života, je i můj společník naprostá KATASTROFA. No jo, nenechte se zmást představou roztomilého parťáka, který vás doprovází životem přes všechny překážky a který je s vámi spojen bezpodmínečným poutem. Merlin tráví většinu času tím, že poukazuje na moje nedostatky a dělá si z nich srandu. Jako třeba včera, kdy se mě zeptal, jestli jsem si všimla, že na holku mám docela chlupaté ruce.

Nikdy jsem si toho předtím nevšimla. Teď nepřemýšlím o ničem jiném.

Merlin, jako všichni společníci čarodějek, je měňavec. Měňavci se nemůžou stát lidmi, ale jinak se zvládnou proměnit prakticky v cokoli. A jsou s námi napořád. To znamená, že Merlin se ode mě nikdy nehne. Po zbytek mého života.

Je to strašně deprimující.

Při letošní ZMČ se rozhodl vzít na sebe podobu vosy, aby mohl všechny čarodějky otravovat bzučením kolem jejich uší, až ho nakonec máma zpražila přísným pohledem a on se radši proměnil v krysu a uvelebil se u ohně.

Když chce, dokáže máma POŘÁDNĚ nahánět hrůzu, protože je Velká čarodějka a vůbec.

„Merline,“ povzdechnu si, „ať řekneš cokoli, vím, že máš ze mě radost. Teď když jsem udělala zkoušku, život bude mnohem zajímavější, nemyslíš?“

„Život se přeceňuje,“ řekne se zívnutím a vyslouží si pohled od mámina společníka, Heleny, která stojí vedle ní a má podobu bengálské kočky.

„Mohl bys Morganu trochu víc podpořit,“ sykne na něj. „Tvrdě na tomhle dřela a jako její společník bys měl být rád, že dosáhla takového –“

„Bla bla bla,“ přeruší ji Merlin hrubě. „Už jsi skončila?“

„Upřímně,“ řekne Helena a srst se jí naježí, „nechápu, jak to s ním dokážeš vydržet, Morgano!“

„Je to každodenní boj,“ přiznám.

„Když si pomyslíš,“ pronese Merlin a ignoruje nás, „že jsem právě teď mohl být na Bora Bora s tou milou čarodějkou Lýdií Bednářovou. Ta byla fakt něco.“

Protočím oči. Merlin mi neustále a rád připomíná, že jej zvažovali jako společníka pro Lýdiu Bednářovou, mladou čarodějku žijící na Bora Bora.

Bohužel (dle jeho názoru) ho přidělili mně, a tím ho odsoudili k životu v utrpení.

„Přestaň, Merline,“ řekne máma. „Všichni víme, že to není pravda. Každý společník má čarodějku předurčenou osudem, nikomu jinému by tě nedali.“

„Vsadím se, že Lýdie Bednářová právě teď popíjí kokosovou vodu a pozoruje tmavě tyrkysové moře,“ povzdechne si Merlin. „Zatímco já jsem v lese uprostřed Essexu s bandou čarodějek, které tančí v dešti kolem ohně, a velmi zmateně vyhlížejším chlápkem s příšerným módním vkusem.“

„Cože?“ zeptá se máma a vypadá překvapeně. „Jak to myslíš, chlápek s –“

Sleduje Merlinův pohled a zalapá po dechu.

„Doro!“ vykřikne, popadne svou nejlepší kamarádku za ruku a ukáže mi přes rameno.

Dorin manžel stojí v lese oblečený v teplé flísové bundě, na hlavě má čelovku, na krku foťák a zděšeně na nás zírá.

Dora se otočí a dlouze si povzdechne. „Ale ne, už zase.“

„D-Doro?“ vykotká muž a oči má velké jako talíře, když všechny čarodějky přestanou tančit kolem ohně. „C-co to m-má –“

„Ahoj, Huberte!“ zamává Dora vesele. „Jdeš se podívat na jezevce? Měl jsi mi to říct!“

Obrátí se na mámu. „Neboj, Agáto, mám ještě trochu toho zaklínačského paměťového lektvaru z minula. Postarám se, aby ho dneska večer vypil, a za chvíli to bude jen mlhavý sen. Uvidíme se doma.“

„Díky, Doro,“ usměje se máma. „A ahoj, Huberte, ráda tě vidím!“

Jak Dora odvádí manžela pryč, který přitom dál šokovaně prská, máma se otočí ke zbytku skupiny.

„No, řekla bych, že to je pro dnešek všechno. Ráda jsem vás viděla a těším se na další setkání.“

Zamáváme čarodějkám na rozloučenou a ony mizí do noci a vykřikují gratulace, když odlétají na svých košťatech. Máma mi položí ruku na rameno, stiskne ho a sundá si z hlavy kapuci.

„Zvládla jsi to, Morgano. Věděla jsem, že to dokážeš.“ Hrdě se zazubí.

„Ale že mi to trvalo.“

„Jako bychom to nevěděli,“ zamumlá Merlin, ale je mi to jedno, protože NIC nemůže zkazit, jak šťastná v tuhle chvíli jsem, dokonce ani můj mrzutý společník.

„Na tom nezáleží,“ řekne máma a střelí po Merlinovi ostrým pohledem. „Dokázala jsi to. Jsi připravená na další dobrodružství?“

Lusknu prsty a k nebi vystřelí salva ohňostroje, jehož výbuch rozzáří noční oblohu duhovými barvami. Merlin, který se proměnil v malou opičku, si sedne na moje rameno a nevrle si zakrývá uši.

„Ano,“ zašklebím se. „Jsem připravená.“

Kapitola třetí

O několik dní později mě probudí hlasitý šepot za dveřmi.

„Honem! Rychle! Než se vzbudí!“

„Už jdu!“

„Bacha na to vrzající prkno!“

„Které prkno?“

„Přece támhleto!“

„Jaké támhleto?“

„Vždyť víš! Támhleto přímo před tebou!“

„A jo vlastně, obejdu ho.“

Ozve se hlasité zavržení, jak něčí noha stoupne na vrzající prkno na vrchu schodiště. Usměju se nad hrobovým tichem, které okamžitě nastane, než se znovu ozve šepot.

„MUSELA jsi stoupnout na to JEDINÉ prkno, které vrže.“

„Ukazovala jsi na jiné prkno!“

„Můj prst se ho v podstatě dotýkal!“

„Ne, to nedotýkal! Ukazoval doprava. Upřímně, jeden by si myslel, že znáš svoje vlastní prkna.“

Merlin, který spal jako plch celou noc uvelebený na mém polštáři, se promění v naježeného ježka.

„Nemohly by se do toho už pustit?“ vyprskne a schoulí se zase do klubíčka.

„Pssst!“ zamračím se, zavřu oči a předstírám, že spím.

„Tak jo,“ slyším mámu šeptat. „Půjdeme dovnitř?“

„Jasně, jdeme na to.“

„Napočítám do tří a pak hlasitě vykřikneme ‚překvapení‘.“

„Překvapení? Neměly bychom zakřičet ‚všechno nejlepší‘?“

„Ale vždyť to je velké překvapení.“

„Ale taky to jsou její narozeniny.“

„DOBŘE! Zakřičíme ‚všechno nejlepší‘.“

„Hmm. Možná je ‚překvapení‘ lepší. Údernější.“

„DORO!“

„Jsem připravená! Pojďme dovnitř!“

„Jedna... dvě... tři!“

Dveře se rozletí, rozsvítí se světla, a když máma luskně prsty, po pokoji se rozletí desítky barevných stuh, ze stropu se snášejí vodopády třípytek a vzduchem ke mně pluje obrovský dort s fialovou polevou.

„VŠECHNO NEJLEPŠÍ!“ zvolá máma.

„PŘEKVAPENÍ!“ křičí současně Dora.

Zmateně se na sebe podívají a pak obě vyprsknou smíchy, zatímco Merlin se rozmrzele zahrabe pod polštář. Nikdy nebyl ranní ptáče.

„Tohle je skvělý,“ usmívám se a pozoruju třpytky, které se snášejí všude kolem mě a šikovně mizí, než dopadnou na podlahu, takže po nich nezůstane nepořádek. Typické mámino kouzlo. „Děkuju!“

„Krásné třinácté narozeniny, Morgano.“ Máma ke mně dojde a vezme mě do náručí. „Máš před sebou vzrušující rok!“

„Nemůžu uvěřit, že už jsi teenager,“ řekne Dora a do očí jí vyhrknou slzy, když obejde mou postel a dá mi na tvář velkou pusu. „Pamatuju si den, kdy ses narodila.“

„Jak ten čas letí,“ řekne Helena láskyplně. Má podobu motýla a poletuje kolem dortu, který se stále vznáší ve vzduchu.

„Hlavně Doru nepovzbuzuj, Heleno,“ uchechtne se Max, Dořin společník, který má svou oblíbenou podobu corgiho. „Za chvíli spustí vodopád slz.“

„Ale, ticho tam,“ řekne Dora a pohladí ho po hlavě. „To mi jen spadla třpytka do oka.“

„Půjdeme dolů a nachystáme snídani, ano?“ směje se máma, mrkne na mě a odvede z pokoje Doru, která si rukávy otírá oči. „Uvidíme se dole, oslavenče.“

Tak moc se na dnešek těším, že jsem vcukuletu nachystaná. Když se obleču a sepnu si vlasy, seskáču po schodech dolů a zamířím do kuchyně. Merlin mě v podobě černého kocoura neochotně následuje.

Máma s Dorou sedí u kuchyňského stolu, máma popíjí kafe, vsadím se, že dnes už druhé, a Dora má před sebou velkou konvici čaje. Když sedí vedle sebe, jejich rozdílnost je tak výrazná, že by cizího člověka překvapilo, kdyby zjistil, že jsou nejlepší kamarádky.

Máma je rozumná, neoblomná a klidná. Dora je spontánní, hlučná a chaotická. Jejich oblečení je naprosto rozdílné: v běžném životě je máma ředitelkou jedné reklamní společnosti, takže je vždycky elegantně oblečená. Dnes má na sobě bílou halenku s vysokým límečkem a černé kalhoty s širokými nohavicemi. Naproti tomu Dora má jeden ze svých typických pestrobarevných outfitů: neověsově růžový květovaný top a limetkově zelenou sukni.

Když Dora vejde do místnosti, nejde se neusmát. Vždycky hýří barvami.

Máma a Dora jsou nejlepší kámošky už roky, a když máma otěhotněla, rozhodla se přestěhovat do Essexu do domu vedle Dory. Ta si v té době vzala Huberta – který nemá ponětí, že je čarodějka. Máma o tátovi nechce mluvit. Víím jenom to, že od nás odešel, a proto se máma přestěhovala poblíž Dory. Vůbec netuším, jestli věděl, že je máma čarodějka, a ani se na něj nechci moc vyptávat. I když se máma tváří, že je v pohodě, při zmínce o tátovi se v jejím obličejí vždycky mihne zklamání. Nikdy mi ale nepřišlo, že mi chybí, přece jen mám tak trochu dvě mámy. Dora tady pro mě byla, co si pamatuju.

Občas se vyřítím z domu, když jsem na mámu našťvaná, a vztekle předupu těch pět kroků k Doře. Prostě mi umí zvednout náladu, a když se jí to náhodou nedaří, rozveselí mě Hubert. Je NEUVĚŘITELNÝ. Snad nikdy jsem nepotkala nikoho tak horlivého jako Huberta – nadchne se pro úplně všechno. Taky učí, ale nedoučuje doma jako Dora. Učí fyziku na místní škole. Oba dva jsou blázni do zvířat a už jich hromadu adoptovali. Nyní mají

doma dvanáct psů, pět koček, tři prasata, jednu fretku, pár křečků a kraju.

Hubert taky věří, že mají corgiho jménem Max.

Mámin a Dořin společník se taky kamarádí: Helena si Maxe s oblibou dobírá, že pořád spí, naopak Max si z ní utahuje, jak je naškrobená a slušňácká.

Ani jeden z nich nemá Merlina rád.

Ne že bych se jim divila.

„Už je tady,“ rozzáří se máma a ukáže mi, ať si k nim přisednu ke stolu. „Co bys ráda k snídani? Lívance?“

Nadšeně přikývnu. Máma luskne prsty a přede mnou se objeví talíř lívanců zalitých javorovým sirupem. Když se do nich pustím, zamžourám na hodiny na stěně.

„Mami,“ zahuhlám s plnou pusou, „přijdeš pozdě do práce.“

„Já vím, už budu muset jít,“ povzdechne si, vstane a popadne kabelku z kuchyňské linky. „Opravdu ti nevádí, že budu dneska pracovat? Slibuju, že večer to pořádně oslavíme se spoustou dárků.“

„Dora mě vezme do města,“ odpovím vesele a máma mi dá pusku na rozloučenou. „To víš, narozeninové nákupy.“

„Ó ano,“ prohlásí Dora a v očích jí zajiskří. „Vím přesně, kam jít.“

„To má být ono?“

Založím si ruce na hrudi a zírám na obchod, kam mě Dora vzala.

„Doro,“ zavrčím, „nechci jít do dalšího zverimexu. Už jsme byly ve dvou.“